
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 168, november, december 2020

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Openbaring van Jezus Christus aan Johannes

Deel 17

De 24 Oudsten

“En rondom de troon waren vierentwintig tronen, en op die tronen waren **vierentwintig oudsten** gezeten, in witte klederen gekleed en met gouden kronen op hun hoofden” (Openb. 4:4).

“... zullen de **vierentwintig oudsten** zich neerwerpen voor Hem, die op de troon gezeten is en Hem aanbidden, die tot in alle eeuwigheden leeft, en zij zullen hun kronen voor de troon werpen, zeggende ...” (Openb. 4:10).

In het Nieuwe Testament komen we de vierentwintig oudsten alleen tegen in het boek Openbaring, twee keer in hoofdstuk 4 en verder nog in:

“En toen het de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de **vierentwintig oudsten** zich voor het Lam neder, hebbende elk een citer en gouden schalen, vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen” (Openb. 5:8).

“En de **vierentwintig oudsten**, die voor God op hun tronen gezeten waren, wierpen zich op hun aangezicht en aanbaden God” (Openb. 11:16).

“En de **vierentwintig oudsten** en de vier dieren wierpen zich neder en aanbaden God, die op de troon gezeten is, en zij zeiden: Amen, halleluja!” (Openb. 19:4).

Wanneer we de vijf passages over de vierentwintig oudsten lezen, zien we het volgende:

- 1) Zij dragen witte klederen.
- 2) Zij dragen gouden kronen op hun hoofden.
- 3) Zij zitten ieder op hun troon.
- 4) Zij aanbidden God.
- 5) Zij werpen zich neer voor Hem.
- 6) Zij werpen hun kronen voor de troon.
- 7) Zij hebben een citer en gouden schalen, vol reukwerk (de gebeden van de heiligen).

Wie zijn deze 24 oudsten?

Dit is de hamvraag in deze studie. Wie zijn het? De Bijbel zegt niet rechtstreeks wie zij zijn, maar door Schrift met Schrift te vergelijken, kunnen ze bepaald worden.

Het zijn oudsten

Het Griekse woord voor 'oudsten' is in het Grieks *presbuteroi*, hetzelfde woord voor oudsten in de plaatselijke gemeente van Jezus Christus. Dit betekent niet direct dat de vierentwintig oudsten betrekking hebben op de gemeente van Jezus Christus. Sterker nog, we zullen zien dat de gemeente hier helemaal niet in beeld is. Dit kan gemakkelijk gezien worden wanneer we het geheel zien van Gods doelstelling in Openbaring 4 en 5. Het algemene kenmerk van 'oudsten', van ouderen in het geloof, is het gezag dat hen omringt door persoonlijke uitstraling en/of persoonlijke aanstelling.

Een verandering in heerschappij

Openbaring 4 en 5 kenmerken zich door een verandering in de heerschappij over de mens. In Hebrëeën 2:5-10 lezen we:

“Want niet aan engelen heeft Hij de toekomstige wereld, waarvan wij spreken, onderworpen. Maar, iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of van de mensen zoon, dat Gij naar hem omziet?

Gij hebt hem voor een korte tijd beneden de engelen gesteld, met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen. Want bij dit: alle dingen hem onderworpen, heeft Hij niets uitgezonderd, dat hem niet onderworpen zou zijn. Doch thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn; maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden van de dood, opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken, met heerlijkheid en eer gekroond.

Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman van hun behoudenis door lijden heen zou volmaken.”

In dit Schriftgedeelte zien we dat engelen nu heersen. Zij dragen kronen die in de toekomst zullen overgaan op de mens.

Wat we in Openbaring zien, is niet een aanvaarden en neerwerpen van de kronen door de gemeente van Jezus Christus, maar het beschikbaar stellen van kronen door hooggeplaatste engelen. In Openbaring 19 worden ze dan geplaatst op de hoofden van de overwinnaars, namelijk de christenen die de bruid van Christus vormen. Openbaring 4 is daarom het begin van de verandering naar een nieuw orde van zonen, *van engelen naar gelovigen*.

Gods heerschappij strekt zich uit over alles. De Bijbel benadrukt echter de heerschappij op de aarde en de heerschappij *vanuit* de hemel over de aarde, want het koninkrijk van God kent een hemelse en aardse sfeer. Die kennis is van groot belang om te zien wat Gods plan is met de mens. Over Gods heerschappij door engelen lezen we in Job 2:1-2: *“Op zekere dag kwamen de zonen Gods om zich voor de Here te stellen, en onder hen kwam ook de satan om zich voor de Here te stellen. En de Here zei tot de satan: Vanwaar komt jij? En de satan antwoordde de Here: Van een zwerftocht over de aarde, die ik doorkruist heb.”*

Hier zien we dat engelen *zonen van God* worden genoemd en de satan meerdere gelijken had. Mogelijk dat binnen de structuur van Gods koninkrijk de satan heerschappij uitoefende over het gebied dat de aarde omvat. Satan was de bron en oorzaak van de zondeval, zowel in het “hemelse” deel van het koninkrijk als het “aardse” deel van het koninkrijk waarover hij gezag uitoefende. De Bijbel geeft geen aanwijzing dat de zondeval zich uitstreckte buiten de provincie waarover de satan heerschappij uitoefende. Satan sleepte in zijn val een derde van de engelen mee die onder zijn gezag kwamen te staan (Openb. 12:4). Tweederde weigerde dus om de Lucifer te volgen in zijn opstand. Deze tweederde wordt vertegenwoordigd door de vierentwintig oudsten die in de toekomst hun kronen vrijwillig neerleggen. Oorspronkelijk moeten er daarom 36 oudsten zijn geweest. Het getal 12 spreekt van de volmaaktheid in heerschappij, terwijl het getal 3 het getal is van Gods volmaaktheid. Het getal van de volmaakte heerschappij is daarom $12 \cdot 3 = 36$.

Van de engelen die in de rebellie van de satan zijn meegegaan, worden de kronen na Openbaring 5 met geweld afgenomen. In Openbaring 19:12 zien we dat Christus in het bezit is van al deze kronen. Deze kronen *moeten* ter beschikking komen, *“want niet aan engelen heeft hij de toekomstige wereld, waarvan wij spreken, onderworpen”* (Hebr. 2:5).

In het algemeen hebben christenen de interpretatie gevolgd dat de vierentwintig oudsten de Kerk van Jezus Christus voorstelt. Openbaring 2 en 3 handelen over de Gemeente (of Kerk) van Christus, terwijl Openbaring 6-18 handelt dan over Israël, de *“tijd van benauwdheid voor Jacob”* (Jer. 30:7) en met de volkeren. Openbaring 4 en 5 vormen daarom inleidende hoofdstukken op Openbaring 6-18. Hoewel de kronen die beschikbaar komen na Openbaring 4 en 5 alles te maken hebben met de gelovigen in Openbaring 2 en 3 (vgl. Openb. 2:10; 3:10), verwijzen Openbaring 4 en 5 vooruit, niet terug. De vierentwintig oudsten worden niet genoemd in Openbaring 2 en 3, maar wel in Openbaring 7:11 en 11:16.

God heeft binnen Zijn koninkrijk gezag gedelegeerd aan engelen en mensen. In Romeinen 13:1 lezen we: *“Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zij door God gesteld.”* Dit werd door de Here onderstreept toen Pilatus Christus wilde vrijlaten:

“Pilatus dan zei tot Hem: Spreekt Gij niet tot mij? Weet Gij niet, dat ik macht heb U los te laten, maar ook macht om u te kruisigen? Jezus antwoordde: Gij zou geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven was” (Joh. 19:10,11).

Waarschijnlijk vinden velen het in deze woelige wereld moeilijk te begrijpen dat er geen gezag is dan door God. Elk gezag is door God gedelegeerd. We zien dit geïllustreerd in de geschiedenis van Nebukadnezar in Daniël 4. Nebukadnezar had een droom waarin hij een boom midden op de aarde zag. De boom werd omgehouden en er bleef slechts een stomp over. Daniël legde de droom van de koning uit. De boom was de koning en zijn koningschap zou wijken wegens zijn zonde.

Daniël zei: *“Dit bevel [om de boom om te houwen] berust op het besluit van de wachters en deze zaak op het woord van de heiligen, opdat de levenden mogen weten, dat de Allerhoogste macht heeft over het koningschap van de mensen en dat geeft aan wie Hij wil, ja zelfs de nederigste onder de mensen daarin aanstelt” (Dan. 4:17).* Het koningschap werd van Nebukadnezar afgenomen, totdat hij zou *“erkennen dat de hemel de heerschappij heeft” (Dan. 4:26b).* Hij werd uit gemeenschap gestoten (Dan. 4:33), maar bekeerde zich van zijn zonde en gaf God de eer. Hierop werd zijn koningschap hersteld.

Uit deze geschiedenis leren we dat de God over alles heerst. Momenteel heerst een gevallen engel over de aarde waar de gevallen mens woont. Ondanks dit alles en de huidige chaos die het gevolg is, heerst God over dit alles. Aan deze chaotische situatie zal spoedig een einde komen, wanneer het koningschap van Christus over de wereld komt en Hij en Zijn mede-erfgenamen de heerschappij hebben.

In de Bijbel zien we dat gedelegeerd gezag in het koninkrijk van God wordt uitgeoefend door *“zonen”*. Dit geldt zowel voor engelen als voor mensen.

Allereerst zien we dat de Here Jezus de *“Zoon”* van God is. In Job 2:1 zien we dat engelen *“zonen van God”* worden genoemd, engelen die heersen. Adam wordt ook een zoon van God genoemd (Luc. 3:38), omdat God hem opgedragen had over de aarde te heersen (Gen. 1:26, 28).

Israël wordt een *“eerstgeboren zoon”* genoemd (Ex. 4:22). Israël was geroepen om de eerste onder volkeren te zijn en deel te krijgen aan zowel hemelse als aardse beloften. Deze tweeledige heerschappij was in Gods verbond met Abraham inbegrepen.

Christenen zijn ook *“eerstgeboren zonen”* (Hebr. 12:23). Gods doel met christenen is het *“openbaar worden van de zonen Gods”* (Rom. 8:19). Christenen die hun geestelijke wedloop met succes lopen, zijn christenen, *“deelgenoten van de hemelse roeping”* (Hebr. 3:1), die hun eerstgeboorterecht zullen uitoefenen. Zij zullen deel krijgen aan de komende heerschappij vanuit de hemelen over deze wereld, een heerschappij die verankerd ligt in de eeuwige heerschappij van God.

Zoonschap

“Zoonschap” is een centraal thema in het Nieuwe Testament. ‘Zoonschap’ is in het bijzonder verbonden met het koninkrijk van God in beperkte zin, het “*koninkrijk der hemelen*”, Gods heerschappij vanuit de hemelen over de aarde. Onder de soevereiniteit van God is er dan sprake van gedelegeerd gezag.

Het woord ‘zoonschap’ klinkt vrij technisch en is een diep theologisch woord. ‘Zoonschap’ omvat alles wat Christus in ons is in Zijn volheid. God heeft ons de “*Geest van het zoonschap*” gegeven (Rom. 8:15), dat wil zeggen dat de Heilige Geest is gegeven om “*de mate van de wasdom van de volheid van Christus*” in ons te vergroten (Ef. 4:13). Al Gods werk in ons leven is op dit doel gericht. God heeft eertijds op vele wijzen tot de vaders gesproken, maar “*in het laatste van de dagen heeft Hij gesproken door de Zoon*” (Hebr. 1:1). Letterlijk zegt de Griekse tekst dat God heeft gesproken “*in Zoon*”, dat wil zeggen, God heeft ‘Zoon-wijs’ tot ons gesproken.

Wanneer God ‘Zoon-wijs’ tot ons spreekt, dan spreekt Hij door het principe van het Nieuwe Verbond. Dit principe is verbonden met de berg Sion, de berg van Gods volkomen schoonheid. Zoonschap is de basis van al Gods huidige activiteit met ons. Zijn doel is om een geestelijk huis te bouwen met zonen die een treffende gelijkenis vertonen met Zijn Zoon Jezus Christus. De betekenis van de berg Sion is dat wij, in een geestelijk huis, deel uitmaken van een geestelijk gezin, waarvan de Zoon van God de standaard is. Het kenmerk van dit geestelijke gezin is dat wij ons natuurlijke leven afleggen, zoals ook Christus Zijn leven aflegde en alleen de belangen van Zijn Vader zocht. Wij roemen in het kruis, het kruis dat we ook vinden in het hart van God, om geen God voor Zichzelf te zijn. Het is deze geestelijke gezindheid die ook in Christus was en Zijn leven niet telde (vgl. Fil. 2:5; Hand. 20:24).

Het is het geestelijke huis waarin we een vurige passie hebben voor onze Heiland, om door Hem gedomineerd te worden en volledig Zijn bezit te zijn. De betekenis van de berg Sion dwingt ons om ons af te vragen waar het werkelijk om gaat in ons geestelijke leven. Soms kunnen we zó in beslag worden genomen door geestelijke activiteiten, die in zichzelf niet verkeerd zijn, maar ons uiteindelijk niet naar het beoogde doel leiden. In dit opzicht kan het goede de vijand zijn van het beste. Theologie is niet verkeerd, maar het is een valkuil om te denken dat louter kennis van het komende koninkrijk een garantie is om het koninkrijk te beërven. Al onze Bijbelkennis is geen garantie om het einddoel van het geloof te behalen (1 Petr. 1:9). Deze kennis kan een voordeel zijn, zoals ook de kennis van de Hebreeuwse en Griekse taal een voordeel kan zijn. Maar als deze kennis een doel wordt in zichzelf, kunnen we de komende manifestatie van ons zoonschap missen. Het doel van zoonschap is de persoonlijk groei naar het beeld van Christus, waardoor we uiteindelijk grote geestelijke verantwoording zullen dragen:

“Mijn zoon, acht de tuchtiging van de Heer niet gering, en verslap niet, als gij door Hem bestraft wordt, want wie Hij liefheeft, tuchtigt de Here, en Hij kastijdt ieder zoon, die Hij aanneemt ... God behandelt u als zonen” (Hebr. 12:5-7). Zoonschap is verbonden met de bouw van een geestelijk huis en met opstanding. Zoonschap is gebaseerd op opstanding en ascentie:

“... naar de geest van de heiligheid door zijn opstanding uit de doden verklaard Gods Zoon te zijn in kracht, Jezus Christus, onze Here” (Rom. 1:4).

“Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt; en Hij is gedurende vele dagen verschenen aan hen, die met Hem van Galilea naar Jeruzalem opgegaan waren, die thans getuigen van Hem zijn bij het volk. En wij verkondigen u, dat God de belofte, die aan de vaderen geschied is, aan ons, hun kinderen, vervuld heeft door Jezus op te wekken, gelijk in de tweede psalm geschreven staat: *Mijn zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt. En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, zonder dat Hij weer tot ontbinding zal wederkeren, heeft Hij aldus gezegd: Ik zal U het heilige van David geven, dat betrouwbaar is; en daarom zegt Hij ook in een andere psalm: Gij zult uw Heilige geen ontbinding doen zien. Want David is, na voor zijn geslacht de raad Gods gediend te hebben, ontslapen en bij zijn vaderen bijgezet, en hij heeft wel ontbinding gezien; maar Hij, die God heeft opgewekt, heeft geen ontbinding gezien*” (Hand. 13:30-37). Dit Bijbelgedeelte citeert Psalm 2 en verbindt de uitdrukking “*Ik heb U heden verwekt*” met de opstanding van Christus. Christus werd op deze wijze verklaard Gods Zoon te zijn door Zijn opstanding uit de doden. Zo werd Hij het Hoofd van een geheel nieuw geslacht van hen die “*in Christus*” zijn.

Twee soorten kronen

Er zijn twee Griekse zelfstandige werkwoorden in het Nieuwe Testament die met “kroon” worden vertaald. De betekenis van deze twee woorden is van groot belang om te bepalen wie de vierentwintig oudsten zijn en wat de aard is van hun kronen die zij neerwerpen.

Diadema

Het eerste woord is **diadema** (meervoud: **diademata**), waarvan ons woord ‘diadeem’ is afgeleid. Oorspronkelijk is het een (om het hoofd vastgeknoopt) sierlint. Onder invloed van het diadeem dat de Perzische koningen om het hoofd gebonden kregen, heeft **diadema** vooral de betekenis van “koninklijke” waardigheid of gezag gekregen. De Nederlandse vertaling ‘kroon’ roept de gedachte van koningschap op. Daarbij is de gedachte van vastknopen verloren gegaan, want een kroon wordt opgezet. Het Griekse woord **diadema** komt drie keer voor in het Nieuwe Testament, alle drie in het boek Openbaring:

“En er werd een ander teken in de hemel gezien, en zie, een grote rossige draak met zeven koppen en tien horens, en op zijn koppen zeven **kronen**” (Openb. 12:3).

“En hij bleef staan op het zand der zee. En ik zag uit de zee een beest opkomen met tien horens en zeven koppen; en op zijn horens tien **kronen** en op zijn koppen namen van godslastering” (Openb. 13:1).

“En zijn ogen waren een vuurvlam en op zijn hoofd waren vele **kronen** en Hij droeg een geschreven naam, die niemand weet dan Hijzelf” (Openb. 19:12).

We zien hier dat het woord *diadema* steeds in de tweede helft van het boek Openbaring voorkomt.

Stephanos

Het meest gebruikte Griekse woord voor ‘kroon’ is **stephanos** (meervoud: **stephanoi**, of als werkwoord, “kronen, ik kroon”: **stephanoo**). Het woord *stephanos* komt 18 keer voor in het Nieuwe Testament, waarvan 8 keer in het boek Openbaring.

Een ‘*stephanos*’ verwijst naar een krans of kroon, bijvoorbeeld een erekrans of doornenkroon. Een ‘*stephanos*’ wordt gegeven als blijk van overwinning, moed of waardering. *Stephanos* (of de werkwoordsvorm *stephanoo*) is het enige woord dat in het Nieuwe Testament voor “kroon” wordt gebruikt *buiten het boek Openbaring*. Zo droeg Jezus een “doornenkroon” die op zijn hoofd werd geplaatst voordat Hij werd gekruisigd (Matt. 27:29; Markus 15:17; Joh. 19:2,5). Dit woord wordt ook in de brieven van Paulus gebruikt wanneer hij verwijst naar de “kronen” die trouwe christenen zullen ontvangen (1 Cor. 9:25; Fil. 4:1; 1 Thess. 2:19; 2 Tim. 2:5; 4:8). Jacobus, Petrus en Johannes gebruiken *stephanos* in dezelfde zin (Jac. 1:12; 1 Petr. 5: 4; Openb. 2:10; 3:11). In het boek Openbaring komt *stephanos* in de volgende verzen voor:

“Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de **kroon** van het levens” (Openb. 2:10).

“Ik kom spoedig; houd vast wat gij hebt, opdat niemand uw **kroon** neme” (Openb. 3:11).

En dan twee verzen, waarin we zien dat de vierentwintig oudsten kronen (*stephanoi*) dragen:

“En rondom de troon waren vierentwintig tronen, en op die tronen waren **vierentwintig oudsten** gezeten, in witte klederen gekleed en met gouden **kronen** op hun hoofden” (Openb. 4:4).

“...zullen de **vierentwintig oudsten** zich neerwerpen voor Hem, die op de troon gezeten is en Hem aanbidden, die tot in alle eeuwigheden leeft, en zij zullen hun **kronen** voor de troon werpen ...” (Openb. 4:10)..

En verder:

“En ik zag, en zie, een wit paard, en die erop zat, had een boog en hem werd een **kroon** gegeven, en hij trok uit, overwinnende en om te overwinnen” (Openb. 6:2).

“En de gedaante der sprinkhanen was als van paarden, die uitgerust zijn tot de oorlog; en op hun koppen waren **kransen** als van goud en hun aangezichten waren als aangezichten van mensen” (Openb. 9:7).

“En er werd een groot teken in de hemel gezien: een vrouw, met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een **kran**s van twaalf sterren op haar hoofd” (Openb. 12:1).

“En ik zag en zie, een witte wolk, en op de wolk iemand gezeten als eens mensen zoon met een gouden **kroon** op zijn hoofd en een scherpe sikkel in zijn hand” (Openb. 14:14).

In Openbaring 6:2 zien we de Antichrist met een *stephanos* en in Openbaring 9:7 een leger van demonische machten met *stephanoi*. Al deze *stephanoi* zullen van hen worden afgenomen.

De laatste verwijzing, Openbaring 14:14, heeft te maken met de heerschappij van Christus wanneer Hij Zijn koningschap heeft aanvaard en terugkeert op aarde.

Het gebruik van *stephanos* en *diadema* moet duidelijk gezien worden. **Een *diadema* wordt alleen gebruikt wanneer de koninklijke macht daadwerkelijk wordt uitgeoefend.** Een *stephanos* wordt op deze wijze nooit gebruikt. **Een *stephanos* verwijst naar heerschappij of erekrans in de toekomst aan een belofde of aan een bezitter ten gunste van zichzelf of een ander.** Zo worden aan overwinnende christenen *stephanoi* (overwinningskronen) beloofd, nooit *diademata*. Een belofde *stephanos* zal een *diadema* worden wanneer de overwinnende christen zijn positie van gezag inneemt op de troon met Christus. Christus en zijn mede-erfgenamen zullen dan geen *stephanoi* dragen, maar *diademata*. Een voorbeeld van contextueel gebruik van *stephanos* en *diadema* vinden we in Openbaring 12:1-3, wanneer het gaat om Israël en de Antichrist.

Stephanos en diadema contextueel bekeken

“En er werd een groot teken in de hemel gezien: een vrouw, met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een **kran**s [stephanos] van twaalf sterren op haar hoofd” (Openb. 12:1).

“en zij was zwanger en schreeuwde in haar weeën en in haar pijn om te baren” (Openb. 12:2).

“En er werd een ander teken in de hemel gezien, en zie, een grote rossige draak met zeven koppen en tien horens, en op zijn koppen zeven **kronen** [diademata]” (Openb. 12:3).

Stephanoi worden door de Antichrist gedragen wanneer hij wordt aangekondigd in Openbaring 6:2. Later draagt hij *diademata* wanneer hij door de draak, de duivel, zijn macht daadwerkelijk uitoefent (Openb. 12:3; 13:1,2).

De Antichrist draagt een *stephanos* wanneer hij uitgaat “overwinnende en om te overwinnen” (Openb. 6). Hij wordt gekroond en om tijdelijk macht over de aarde te heersen. Hij draagt dan een *stephanos*.

De Antichrist zal de zevende heerser zijn in een rij van heersers die in Openbaring 13 met *diademata* worden gekroond. De Antichrist heeft nu werkelijk toegekende macht op de aarde.

Het gebruik van *stephanos* in Openbaring 12:1, wanneer het gaat om Israël, illustreert dezelfde waarheid. Israël oefent nog niet haar roeping uit om “een koninkrijk van priesters en een heilige natie” te zijn (Ex. 19:6).

Israël zal op een dag aan het hoofd van de volkeren staan als de belangrijkste natie op aarde. Israël zal dan een zegen zijn en gezegend worden. *Stephanos* is het enige woord dat in Openbaring 12:1 van toepassing is, want Israëls *diadema* ligt dan nog in de toekomst.

Christus en Zijn kronen

De doornenkroon op het hoofd van Christus was een *stephanos* (vgl. Matt. 27:29). Het kon geen *diadema* zijn, want dan zou die doornenkroon een daadwerkelijke uitoefening van Zijn koningschap zijn. Nu was het een beeld van vernedering, maar wel met het oog op de toekomst wanneer hij werkelijk de Koning van de Joden zal zijn.

In Openbaring 14:14 zien we Christus opnieuw en voor de laatste keer met een *stephanos*, op het hoofd, maar nu niet met een doornenkroon:

“En ik zag en zie, een witte wolk, en op de wolk iemand gezeten als eens mensen zoon met een gouden **kroon** [*stephanos*] op zijn hoofd en een scherpe sikkel in zijn hand” (Openb. 14:14).

“En zijn ogen waren een vuurvlam en op zijn hoofd waren vele **kronen** [*diademata*] en Hij droeg een geschreven naam, die niemand weet dan Hijzelf” (Openb. 19:12).

Tenslotte komt de Heer met vele *diademata*. Met deze *diademata* kan Hij met Zijn bruid de troon te bestijgen (vgl. Dan. 7:13, 14; Openb. 19:7-9). Er zal dan klinken: “Koning der koningen, en Heer der heren” De Koning en Zijn bruid zullen dan *diademata* dragen.

De 24 oudsten en hun kronen

Het onderscheid tussen *stephanos* en *diadema* geeft ons het inzicht in wie de vierentwintig oudsten zijn. Alle oudsten wierpen hun *stephanoi* voor de troon, géén *diademata*. Dit toont aan dat ze hun koninklijk gezag niet langer daadwerkelijk uitoefenden, hoewel ze gekroond waren en op tronen zaten. Deze macht hadden ze wel in het verleden, maar met het oog op de komende heerschappij van de mens, gaan hun *stephanoi* over naar *diademata* voor de mens.

Het werkwoord *stephanoo*

Dit werkwoord komt drie keer voor in het Nieuwe Testament:

“En is iemand een kampvechter, dan **ontvangt hij de krans** alleen, als hij volgens de regels van de kamp heeft gestreden” (2 Tim. 2:5).

Hier zien we dat een *stephanos* wordt gegeven als blijk van overwinning. In de studie over de gemeente in Smyrna hebben we gezien dat er *vijf soorten kronen* (*stephanoi*) worden gegeven aan de overwinnaars. Het zijn *stephanoi*, want hun werkelijke heerschappij ligt in de toekomst.

De schrijver van Hebr. 2 gebruikt het werkwoord *stephanoo* en verwijst daarbij naar gezag die pas in “de toekomstige wereld” (Hebr. 2:5), zal worden uitgeoefend door Christus en Zijn mede-erfgenamen.

“U hebt hem voor een korte tijd beneden de engelen gesteld, met heerlijkheid en eer **hebt U hem gekroond**” (Hebr. 2:7).

“Maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken, met heerlijkheid en eer **gekroond**” (Hebr. 2:9).

De oudsten zijn geen verlost

“En als Het [Lam] dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citeren en gouden fiolen, zijnde vol van reukwerk, welke zijn de gebeden der heiligen. En zij zongen een nieuw lied, zeggende: Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt **ons** Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie. En Gij hebt **ons** onzen God gemaakt tot koningen en priesters; en wij zullen als koningen heersen op de aarde” (Openb. 5:8-10 St. vert.).

“En toen het [Lam] de boekrol nam, wierpen de **vier dieren** en de **vierentwintig oudsten** zich voor het Lam neder, hebbende elk een citer en gouden schalen, vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen. En zij zongen een nieuw gezang, zeggende: Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen; want Gij zijt geslacht en Gij hebt (**hen**) voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie; en Gij hebt **hen** voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde” (Openb. 5:8-10 NBG).

Wanneer we vooruitkijken naar Openbaring 5, zien we dat de vierentwintig oudsten en de vier dieren een nieuw lied zingen. In Openbaring 5:9-10 zien we daarbij een verschil in vertaling tussen de Statenvertaling en de NBG, namelijk in de woorden “**ons**” en “**hen**”. Er bestaat geen tekstuele grond om het woord “ons” te gebruiken. Het gebruik van “ons” kan veronderstellen dat de vierentwintig oudsten vertegenwoordigers zijn van heel de Gemeente, de Kerk van Jezus. Het roept dan tevens de vraag op of de vier dieren deel zijn van de Kerk wanneer zij dit lied zingen samen met de vierentwintig oudsten. Zij zouden dan ook zijn gekocht door het bloed van Christus. De tekst laat ons echter zien dat de uitdrukking “**uit elke stam en taal en volk en natie**” alleen over mensen spreekt.

Zoals eerder gezegd, hebben de vierentwintig oudsten niets met de Kerk te maken, behalve dat de vierentwintig oudsten hun *stephanoi* neerwerpen *ten behoeve van* de overwinnende gelovigen in Openbaring 2 en 3. De vierentwintig oudsten zijn *in geen enkel opzicht* representatief voor de gemeente van Jezus Christus. Openbaring 4 en 5 zijn een prelude voor de 70ste jaarweek van Daniël, waar de Gemeente niet aanwezig is, zoals ook de Kerk bij Daniël niet in beeld was.

Studievragen

1. Wat is het verschil tussen een *stephanos* en een *diadema*?
2. Waar worden *diademata* gebruikt in het Nieuwe Testament?
3. Welk Bijbelgedeelte gebruikt zowel de woorden *stephanos* en *diademata*?
4. Leg uit wat het verschil in gebruik is in dat Bijbelgedeelte.
5. Waarom kunnen de vierentwintig oudsten niet de gemeente van Jezus Christus voorstellen?
6. Waarom zijn de vierentwintig oudsten geen verlostent?
7. Wat sprak je het meest aan in deze studie?